

dan Opdragelse lige saa godt andetsteds. Og skal der være nogen Konsekvens i Tanken om Nedrustning og Afrustning, saa maa det være den, at man først og fremmest forbyder Bevæbning udenfor det af Regering og Rigsdag oprettede Vagtkorps, noget andet vilde være ganske inkonsekvent. Det ærede Medlem Hr. Pürschel pegede paa, at den fysiske Opdragelse er forsvundet af det socialdemokratiske Program. Det er naturligvis, som saa meget andet, Sandhed med Modifikation. Ordet Vaabenbrug er forsvundet, det er rigtigt, men Ungdommens fysiske Opdragelse er fremdeles en socialdemokratisk Opgave som saa mange andre, der tager Sigte paa at dygtiggøre Ungdommen til livskraftige Mennesker. Vaabenbruget forsvandt af vort Program i 1913, saa det tilhører Fortiden, og det kan man vist passende lade ligge, men den anden og mere vigtige Del, den fysiske Opdragelse, eksisterer fremdeles som en socialdemokratisk Opgave og som Led i vort Partis Arbejde for en sund Opdragelse af Ungdommen.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel talte om, at hvis der nogen Sinde har været Tale om et raadent Forlig, maa det da være her. Det ærede Medlem maa have mig undskyldt, her er aldeles ikke Tale om noget raadent Forlig. Der kan argumenteres paa ganske samme Maade, som det ærede Medlem Hr. Brorson og det ærede Medlem Hr. Pürschel her argumenterer, overfor det Militærforlig, der i 1922 blev sluttet mellem det konservative Folkeparti og Venstre, man slaar hver især noget af paa sine Fordringer, men principielt var man enig. Det Lovforslag, her foreligger, bryder ikke i Princippet med det Lovforslag, som blev fremsat og behandlet her i Fjor, det bygger nemlig paa den almindelige Værnepligts Ophævelse og Indførelse af Vagtkorps, og det tilkendegiver tilstrækkeligt tydeligt, at Danmark ikke har eller kan opfylde nogen Militær-opgaver. Der er altsaa ikke nogen som helst Uenighed i Principperne, og derfor er det ganske ved Siden af, naar det ærede Medlem siger, at hvis der nogen Sinde har været Tale om et raadent Forlig, maa det være her. Med det samme maa jeg maaske sige, at jeg har ikke brugt Udtrykket „raadent Forlig“, det er det ærede Medlem, der har indført det i Debatten. — Videre siger det ærede Medlem Hr. Pürschel: Lad os faa Lovforslaget til Afstemning; naar det ikke skete i Fjor, siger det ærede Medlem, skyldtes det den Omstændighed, at Radikale og Socialdemo-

krater ikke kunde enes, det trak saa længe ud med Forhandlingen. Dette er ganske urigtigt, og det maa det ærede Medlem som Medlem af Udvalget vide — jeg skal ikke komme ind paa at referere, hvad der skete i Udvalget, det bør man ikke gøre, det er sket her ved andre Lejligheder, men jeg skal ikke falde for Fristelsen; saa meget tør jeg dog sige, at det navnlig var de Konservative, der Gang paa Gang stillede Krav om Oplysninger, og adskillige af disse Oplysninger kunde ikke fremskaffes saa betids, at Behandlingen kunde blive færdig, og dertil kom den højttærede Udenrigsministers Sygdom, som bevirkede, at adskillige Svar blev forsinket. Det er altsaa noget, man ikke kan bebrejde noget Menneske, saa den Beskyldning, at Socialdemokrater og Radikale har forhalet Lovforslagets Gang, maa jeg bestemt afvise. Hvis man endelig skal beskyldte nogen i saa Henseende, skyldes det i langt højere Grad de Konservative i Udvalget, der var meget emsige efter at stille Krav om Oplysninger. Om man nu faar Lovforslaget frem til Afstemning saa hurtigt, som det ærede Medlem synes at ønske, vil Tiden vise. Jeg er enig med dem, der ønsker, at Sagen hurtigt maa komme i Udvalg, men hvis man ønsker det, synes jeg ikke, det er den rette Fremgangsmaade, naar de to ærede Medlemmer anvender et helt Eftermiddagsmøde til at tale om Sagen og kun gentage, hvad der allerede for længst er sagt.

Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen udtalte, at J. P. Larsen havde hverken sagt ondt eller godt om Lovforslaget. Ja, det er naturligvis, som man tager det, men da jeg staar som Medunderskriver af den afgivne Beretning om Forslaget og ved Debattens Aabning her udtrykkelig anbefalede Lovforslaget, forekommer det mig, at jeg har sagt derom af godt, hvad der behøves, og noget ondt kan man vel ikke godt forlange, jeg skulde sige, det forlanger man rimeligvis heller ikke. — Derefter sagde det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, at jeg skyldte en Historie. I al Almindelighed holder jeg ikke af at skyldte noget Menneske noget, og et af de Mennesker, jeg mindst ønsker at være noget skyldigt, er det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, men da jeg ikke ønsker at forlænge Debatten, og da jeg har Erfaring for, at man skal være for-sigtig med her fra denne Plads blot at antyde Historier, kommer jeg til at bede det ærede Medlem om Henstand. Det lyk-